

Misionářská cesta

O víkendu 16. – 17. 10. 2006 se vítězové loňské klubovní soutěže zúčastnili víkendové akce a s ní i poslední etapy soutěže Misionářská cesta. O zážitky se s vámi podělí všechny čtyři kluby, které se akce zúčastnily.

Třetí etapa soutěže

Když jsme se všichni v sobotu sešli, mohla začít třetí a poslední etapa naší misionářské soutěže. Nasedli jsme do vozu a odjeli jsme vedeni Štěpánem kamsi do lesů. Jediné, co jsme dostali, byla jedna zpráva v čínštině a nakreslená mapka s cílem u nějakého posedu. Nechtěli jsme se zdržovat luštěním šifry, a tak jsme se vydali na cestu. Tomáš jako navigátor hlídal cestu podle mapky a já s Vojtou jsme luštili. Trošku jsme zabloudili a dvakrát si vyšlápli obrovský kopec, potom další, vrátili jsme se, abychom zvládli ještě jeden... prolezli jsme toho docela dost, než se nám s Vojtou podařilo šifru rozluštit a zjistit, kudy máme jít... Konečně jsme přešli dvě pole a dostali se k posedu.

Na posedu jsme našli další zprávu – morseovku. Ani jeden z nás morseovku neumí, nezbývalo, než se obrátit na naši kamarádku, která ji bez problémů ovládá – na Petru. Poslala nám SMS s morseovou abecedou a po chvíli luštění jsem mohl Vojtovi s Tomem oznámit znění šifry. Vydali jsme se tedy cestou dál – směr zřícenina hradu Zubštejn. Tentokrát jsme již bez jediného zaváhání došli až na vlajkoviště umístěné asi půl kilometru pod zříceninou, kde byl cíl naší misijní cesty. Počkali jsme na ostatní kluby. Společně jsme vyrazili ke zřícenině, kde jsme našli poslední útržek zprávy, která nám řekla, že jako správní misionáři bychom měli postavit chrám.

Stavba chrámu

Dali jsme se tedy do stavby nového kostela. Nebyla to práce jednoduchá. Nejprve vztyčit trámy a na ně připevnit plachtu, zatlouct do země kolíky (nejde o členy klubu Kolíků – pozn. autora), napnout plachtu... Nakonec se nám stavba povedla. V tomto nově postaveném kostele v tvaru vojenského stanu se hned konala mše svatá.

napsal klub Kolíků

Večerní program

Po 19. hodině jsme dorazili do Borovinky – orelského areálu nedaleko Bystřice nad Pernštejnem. Tam jsme byli rozděleni do pokojů po šesti. Ubytování bylo perfektní, jako v hotelu. Po výborném guláši jsme se odebrali do společenské místnosti a povíдали si, jak se nám dařilo plnit jednotlivé úkoly Misijní cesty během roku. Mnohdy jsme zapojili i rodinné příslušníky, hlavně při luštění šifer. (S tím šifrováním se Lucka vyřádila.) Dále jsme si vykládali o nás a našich klubech, abychom se navzájem lépe poznali.

napsal klub JaVaHa

Malý rozhovor s klubem Křižáků z Olomouce:

Jaký je tvůj největší zážitek z víkendu?

Michal: Lanové centrum.

Štěpán: Honička na prolézačkách před hotelem.

Jirka: Stavba kostela na zřícenině.

Pavel: Jak jsme si spletli cestu a přišli jsme rovnou do cíle, zatímco ostatní na vlajkovišti čekali.

Co jsi říkal mši svatě pod stanem na zřícenině?

Michal: Chyběl tam kříž s Kristem.

Štěpán: Málem nám kostel spadl, když zafoukal vítr.

Jirka: Byl jsem užitečný, protože jsem dodal svíčku.

Jak jste dopadli v celkovém hodnocení?

Všichni: Vyhráli jsme – všichni.

Půjdete do toho i příště?

Všichni: Jóóó!!!

Cena pro vítěze

Tak a je to tady, po nabitém programu dne minulého a ranní mši svatě přichází pomyslná třešnička na dortu, která je zároveň i zakončením programu. Tentokrát si pro nás redakce Tarsicia přichystala něco opravdu pikantního: je to pobyt v lanovém centru. Já – a předpokládám, že ani valná většina lidí – nikdy v žádném lanovém centru nebyla, a tak jsem vůbec netušil, co nás čeká.

Při pohledu na téměř dvacet metrů vysokou konstrukci se mi doslova zatajil dech. A to už jsme vcházeli do areálu, kde jsme všichni prošli „krátkým“ přípravným kurzem. Opatrnosti není nikdy nazbyt. Pod vedením instruktorů jsme se nakonec všichni připraveni vyrazili podívat do chatky. Dvacet metrů vysoko. A potom už hurá na věc.

Zjistili jsme se a postupně se rozdělili na dvě skupiny, každá šla po jedné straně. Lanové centrum tvořilo totiž jakýsi oblouk, který jsme obcházeli buď z jedné, nebo z druhé stany. Dole byl každý hrádina, ale nahofe to byl fakt adrenalin. Všechno se houpalo, zvlášť, když člověk opustil ještě docela stabilní stříšku a vkročil na provaz. Několika lidem bylo špatně, tak se vrátili. I já jsem měl v jednu chvíli nutkání je následovat. Asi v polovině trati jsem se uklidnil a začal jsem si to užívat, protože jsem se ocitl na dřevěné lávce, která se stala takovým přestupištem, kde se prolínaly oba směry. Tady to byl úžasný pocit a potom už nás čekalo jen pár překážek. Na jedné jsem měl pocit, že to nemám šanci dokázat. Ale s pomocí Boží se to povedlo a všichni se ve zdraví vrátili dolů. Zároveň jsme měli možnost skočit dva mega skoky, tarzanův a ještě jeden.

Ten první zmiňovaný opravdu nebyl určený pro slabší povahy. Bylo totiž účelem vylézt na osmnáctimetrový sloup, který se ve větru mírně houpal. Vylézt zase takový problém nebyl, ale stoupnout si na vršek sloupu s průměrem asi 30 cm, to bylo o nervy. Nevím, jak dlouho jsem sbíral odvahu si stoupnout, ale trvalo to dobu. Na mou obhajobu nutno říci, že nejen mně. Pak už jen skok do sítě.

Takže shrnuto a podtrženo byl to úžasný zážitek a nezbývá než si počkat, co si na nás redakce Tarsicia přichystá příště.

napsal klub Orlíků

Redakce časopisu Tarsicius děkuje všem, kteří se podíleli a pomohli při organizaci této klubovní akce: otci Jiřímu Kaňovi, otci Karlu Rozehnalovi – faráři v Bystřici nad Pernštejnem, otci Tomáši Holcnerovi – faráři v Křižanově, rodině Houdkové z Lísku, která nám poskytla ubytování, vedení a personálu Borovinky v Domaníně, instruktorům v lanovém centru a všem rodičům soutěžících.

Stojí Bill Gates před zrcadlem a ptá se: „Zrcadlo, zrcadlo, kdo je na světě nejbohatší?“

A zrcadlo mu odpoví: „Aplikace Zrcadlo provedla neplatnou operaci a bude ukončena.“

Ondra Horník, Telč

„Jean, práskněte za mnou dveřmi, jsem velmi rozčilen.“

Lukáš Bořil

Otec k synovi:

„Hochu, hochu, nemohu pochopit, že se tak bojíš práce! Pro mne je práce nejlepší zábavou!“

„Ano, tatínku, ale musíš uznat, že se nemohu pořádně bavit.“

Jiří Slimařík

Super obrázek papeže Benedicta XVI.

Co že je na něm tak super? Tak za prvé: je to náš papež a za druhé je to s vlastnoručním podpisem! V minulém kole byli vylosováni a cestovní kapsičku získávají: **Petr Soukal, Lukáš Bořil a Ondra Horník**